

Eyyubun Sabrı Beni İmana Getirdi

– Süvari İzci · 27 Mart 2011

Bakışları bir anda dışarıya kaydı. Yağmur mu başlamıştı yine? Odanın içine sızan serinlik perdeleri yerinden oynatıyor, yağmurun kapıyı çalan küçük bir kızın parmakları gibi ufak dokunuşları toprağı canlandırıyor.

Usulca oturduğu yerden kalktı. Ve zorlukla kendini pencerenin dibindeki koltuğa bıraktı. Buradan o küçük kızın tıklamalarını daha rahat duyacak, ortaya çıkan o toprak kokusunu doyasıya içine çekecekti... Hayattan beklediği ufak tefek şeylerdi. Onu mutlu edecek, varlığını hissettiği an içini huzurla dolduracak şeyler. Huzur yıllarca yanı başındaydı, onu bulamayışın çilesini çekmişti.. Huzur... Bir anda düşünceleri yıllar öncesine gitti. Küçük kızı da unuttu, toprağın kokusunu da..

Bir hastane odası, sargılar içinde bir adam. Çarşafın beyazlığı, duvarın beyazlığına eşlik etmiş, etrafı aydınlığa boğuyordu. Yalnız yüzler karanlıktı, ateşin etrafında dönen pervane böceklerinin karanlığı gibi. Işık istiyorlardı. Aydınlanmak. Ama olmuyordu.

Günler geçiyor, yüzlerdeki karanlık katrana dönüşüyordu. Yataktaki adamın sargıları açılıyor çarşaflar kirleniyor, duvarlar ağır yemek kokularıyla ve ruhlardan dökülen sıkıntılarla kararıyordu. Beyazlık kaybediyor muydu? Çatlayan sineler haykırıyordu. Elinden tutulmalıydı beyazlığın, ayağa kaldırılmalıydı, ama nasıl? Cevabı bilinmeyen soruların varlığı ruha ağır geliyordu.

Biliyordu. Her şey nasıl aydınlığa kavuşur biliyordu. Sözün varlığı, sükûtin kınından sıyrıldığı gibi, aydınlığın karanlık girdabından ayrılışını da biliyordu. Yalnız sabır ve inanç gerekiyordu.

Evlat dedi tiz bir ses. Yakındaydı. Kulak kabarttı. Sadece dinle diyordu. Tam 40 gün oldu buradasın. Geldiğinde kızıla boyanmıştın. Dicle ve Fıratın kaderi gibi, Eyyubun imtihanı verildi sana, elindekini bilesin diye... Birden şimşek hızıyla seslendi.

Kimdi bu? Sual iki uçlu kılıç gibiydi. Beynini ve yüreğini doğruyordu.

Eyyubu bilmeyen acıyı bilmez. Acıyı biliyorum ben diye haykırdı, tam 40 gündür.

Yok, evlat yok. Sen acıyı tattın, o yuttu. Sen 40 gün acıyı baygın yudumladın, o 40 sene zehirle yoğurdu. Eyyub sabrın binler yıllık destanıydı.

Adam sıkıntıyla gözlerini duvara değırdirdi. Sıkıntıdan tıslayan bir yılan gibi haykırdı.

İhtiyar hafifçe yerinden doğruldu ve ortak pencereniz var. Fakat seyrettikleriniz farklı...

Adam deminki hırçınlığını bir nebze üzerinden atmış bir sesle söylendi. Anlat o zaman ihtiyar... Bana Eyyubu anlat. İhtiyar kısık bir sesle soludu...

- Yüreğın dinlemeye hazırsa, benim gönlüm konuşur, sen beni gönül kulağıyla dinle...

1. BÖLÜMÜN SONU..